

en ulykkelig Kærlighed til sin Kusine. Derfor kunde han heller ikke blive rigtig vred på ham for hans Nærgåenhed. Han var endogså bange for at røbe nogen Misstemning. Det var jo dog hans Velgører og Redningsmand.

Men Asmus var åbenbart kommen i sit lunefulde Stridshumør, som Torben også godt kendte fra gamle Dage. Da de sad ved Frokostbordet, gjorde han i Mangel af bedre et muntert lille Indhug på ham i Anledning af de gamle Lægeskrifter, han havde fundet her.

„Om jeg kan begribe, hvad der har været din Hensigt med det Studium. Hvor har du kunnet holde ud at læse al det gamle Sludder?“

Torben vilde helst ikke ind på Sagen; men da Asmus blev ved at drille ham, gik han tilsidst til Bekendelse. Han forklarede, hvordan han allerede på et tidligt Tidspunkt af sin Sygdom havde ment at kunne spore, at hans Befindende var afhængig af visse Fænomener i Naturen og ude i Himmelrummet. Ikke alene virkede alle atmosfæriske Forandringer straks ind på hans Nervesystem, fremkaldte Svimmelhed, Opkastning eller andre Forstyrrelser, ja forfulgte ham ind i Søvnens som Mareridt og hæslige Drømme, så han kunde forudsige en Storm eller en Tordenlænge i Forvejen. Men også alle regelbundne Naturbegivenheder, de skiftende Tegn i Sol og Måne, Planeternes Vandringer og Jordens egen Stilling i Verdensrummet havde forekommet ham at indvirke på hans Tilstand. For at komme til Klarhed over Forholdet havde han søgt at gøre sig bekendt med, hvad der kunde findes i Literaturen af lignende Iagttagelser, og dette havde så ført ham til Studiet også af Oldtidens og Middelalderens Lægekunst.

Asmus Hagen havde hørt på ham med voksende Forbavselse, tilsidst med Bekymring. Men da han mærkede, at han blev iagttaget, skyndte han sig at smile, og tilsidst lo han højt.

„Gud bevare din Forstand, Junker Torben! Det var så min Sandten på Tide, at jeg kom og ruskede i dig. Du plejer Omgang med Præster, studerer Mystikere og forfalder til Trolddom. Det må jeg sige! . . . Men du var nu altid et lille Stykke af en gehejme Drømmer, *caro Sordino!*“

„Du tror altså ikke, der kan være Tale om noget sådant?“

„Gudbevares! Jeg benægter aldrig noget! End ikke det tåbe-